

KURT MAHR

Otroci odnikud

Knihovnička Perry Rhodan 155

Přeložil Jaroslav Kuřák

.Hledání novodobého kamene mudrců bylo v plném běhu. Ještě žádný hmotný statek neuvedl žádnou inteligentní bytost do tak horečnatého stavu jako pětadvacet buněčných aktivátora, jejichž základní vlastností bylo, že dokázaly nekonečně prodlužovat život svého majitele. Tyto aktivátory patřily tajemné bytosti z planety Poutník a právě ona ji krátce před svým útekem rozesela po celé Galaxii.

Od té chvíle se stvoření všeho druhu, lodě všech typů nacházely na lovu, pronikaly do všemožných koutů Galaxie, byly vybaveny všemožnými přístroji, jen aby bylo možné zachytit osudové pípání buněčného aktivátoru: krátce - krátce - dlouze ~ krátce - krátce, které značilo, že se aktivátor nachází nablízku.

Mezi pátrací byli Pozemšťané a Arkonidané, Skokani, Akonané, Swoonové i Arasové. Byli mezi nimi zločinci stejně jako čtení občané. Touha po věčném životě se nezastavila před nikým.

Ironií osudu žádná jiná předchozí motivace nepopohnala průzkum neznámých částí mateřské Galaxie tak rychle, jako právě hledání věčného života . . .

Za Marrem Tossem se do výšky třiceti metrů tyčil prostý korpus lodi NEU BRISBANE. Marr stál mezi vysunutými stabilizačními plochami. Měl tudíž zakrytý výhled doleva i doprava. Nad sebou viděl zamračené rozplizlé modré nebe cizího světa a před sebou v dáli siluetu města, o jehož existenci Galaktický Katalog Civilizací nic neříkal.

Mezi ním a městem stály tři cizí bytosti. Všechny byly humanoidní. Marr by je klidně mohl považovat za Akonany nebo Arkonidany, kdyby se s nimi potkal někde jinde. Dvě z nich vypadaly značně sešle. Oděv měly z hadrů.

Jedna se opírala o primitivní hůl, druhá měla na pravé tváři velkou žlutozelenou bouli. Tu třetí si Marr nedokázal nijak a nikam zařadit.

Byla to žena a měla na sobě cáry uniformy.

Tuhle uvítací delegaci nepovažoval za ohrožení. Ale zůstával nedůvěřivý. Podle katalogu byla planeta neobydlená. Držel ruku pět centimetrů od svého ručního paprskometu. Nicméně kromě ošuntělé trojice nikoho dalšího neviděl.

Dívka se opírala o něco, co připomínalo staromódní turbinové auto.

Pravděpodobně to něco takového bylo. Museli v něm přijet z města, když

viděli přistávat jeho loď.

Marr vykročil. Nízká gravitace mu umožňovala delší kroky. Bylo vidět, s kým si chce promluvit. Díval se na dívku, otrhanců si nevšímal. Dva kroky od děvčete se zastavil, mírně se uklonil a řekl: „Dobrý den. Jsem rád, že tu potkávám někoho jako jste vy.“

Mluvil interkosmem, obvyklou kosmonautskou řečí.

Dívka se napřímila.

„Ahoj, čahoune,“ odpověděla. „Ale nevím, jak dlouho budete rád. Já jsem totiž zdejší policie. Poručík Garikaof Nowhere.“

Marr se rozesmál.

Garika svrátila čelo.

„Vy se nám smějete?“

Marr zvedl obě ruce.

„Hlavně klid, děvče,“ pokoušel se ji umírnit. „Netušili jsme...“

„Cože? Netušili jste?“ okřikla ho. „Nikdo nikdy nic netuší!“

Joopo, Trepiku..., dejte se do práce!“

Marr se pootočil, ale to neměl dělat. Dřív než bys řekl švec, dívka ho odzbrojila.

„Hlavně klid!“ varovala ho.

Joopa a Trepik také vykročili.

„Co chtějí ti dva?“ zavrčel Marr.

„Chtějí vás zbít,“ odpověděla za ním Garika.

Joopa a Trepik už byli docela blízko. Neměli žádné zbraně, alespoň pokud Marr viděl. Rychle se rozhodl.

„Vzdávám se!“ řekl. „Zadržte ty dva opičáky.“

„Kdepak,“ šlehla po něm pohledem Garika. „Budete zatčen podle všech platných pravidel!“

Pak cosi zasvištělo vzduchem, dopadlo to Marrovi na hlavu a srazilo ho to k zemi. Snažil se chytit dívky, ale odstrčila ho kolenem. Upadl a pak ho něco udeřilo do zad. Jeden z dvojice otrhanců ho mlátil do hlavy.

Pak už se ale Marr Toss rozzuřil. Postavil se a odmrštil chlapa ze svých zad. Vstal ještě včas, aby odrazil i druhého, který se ho znovu snažil praštit holí. Vytrhl mu ji a udeřil ho přes ruku. Muž zaječel, otočil se a pelášil pryč.

Ani druhý neměl chuť pokračovat ve rvačce. Zaklel, obrátil se a odcházel za kumpánem.

Garika zářila.

„Skvělé!“ řekla Marrovi. „Člověk už pomalu nevidí nikoho, kdo by uměl takhle bojovat!“

„Vy jste mi pěkná policie,“ zabručel Marr. „Vám asi jde hlavně o to, abyste mohli někoho ztlouct, že?“

Garika zavrtěla hlavou.

„Omyl," odpověděla a elegantním pohybem nabila paprskomet. „Mým úkolem je zajmout vás a vaši posádku a přivést vás do města." V tu chvíli rázem změnila výraz tváře.

„Zavolejte zbytek posádky!" přikázala přísně.

Marr to pořád ještě nebral vážně. Zvedl levou ruku a promluvil do mikrofonu náramkové vysílačky: „Brané, Baktere. . . Zajistěte loď a vyjděte ven! Je tady veselo!"

„Ses si jistě, Marre?" poznamenal Bran. „Myslíš, zeje zábavný, jak se ta holka tváří a jak na tebe míří?"

Marr se zasmál.

„Bez obav! Vylezte ven!"

„Fajn," ozval se Bakter, „ale řekni jí, že dostane na zadek, jestli nezmění chování."

Marr vypnul přístroj a podíval se na dívku.

„Řekl bych, že jste naší rozmluvě nerozuměla..."

„Ne," odsekla. „A ani by mě to nezajímalo."

Marr nedůvěřivě pohlédl na svůj paprskomet. Koneckonců to byl docela těžký přístroj, ale Garika jej svírala pevně. Ruka se jí netřásla.

„Poslouchejte," začal znovu. „Nemůžete přece jenom tak../'

„Tiše! Až budu chtít abyste promluvil, řeknu vám!"

Marr Toss umkl. Pomalu v něm rostlo tušení, že celá ta záležitost není tolik zábavná, jak by se mohlo zdát. Mezitím lezli z lodi i Bran Cathay a Bakter Brown. Bran se pohyboval obvyklým nervózním stylem, který se příliš nehodil k jeho ramenaté postavě, bystré tváři a inteligentním modrým očím. Bakter byl vysoký, hubený a pořád se mračil na svět.

Bran byl šéfem. Rychle, nicméně nedůvěřivě se blížil k Marrovi a dívce.

Marr měl najednou pocit, že už situaci nezachrání, pokud okamžitě něco nepodnikne. Chtěl Braná varovat, ale Garika jeho úmysl brzy poznala.

„Ticho!" vyjela na něj. „Mluvení obstarám já!"

Pak se obrátila na dvojici členů posádky.

„Zastavit stát!" rozkázala přísně. „Odepněte si opasky a hoďte je na zem!"

Bakter zavřel oči jako by se na to nechtěl dívat. Bran udělal krok kupředu, ale v tu chvíli z dívkou ukořistěné zbraně vyšlehl paprsek a roztavil zemi před špičkami jeho bot.

„A dost!" řekla Garika.

Zbytek byl prostý. I malé dítě by pochopilo, že všechny výhody jsou na straně dívky. Bran i Bakter shodili opasky se zbraněmi. Garika přivolala své dva nohsledy. Vylezli z křoví, kam se schovali. Garika nechala nastoupit zajatce, pak dala sebrat jejich zbraně a posadila se k řízení vozu.

Když se rozjeli k městu, Marr Toss si právě v duchu říkal, že se dopustil neuvěřitelné hlouposti.

Město bylo sice techniky vybavené jako mnohé pokročilejší civilizace, ale málokde by se viděla taková směsice ošklivosti a špíny jako tady. Ulice tu vznikly očividně teprve poté, co si zdejší lidé postavili obydlí. Ale nebylo tu žádné dláždění nebo upra-

věny povrch, jednoduše nic. I zdejší domy byly kapitolou samy pro sebe. Jako stavební materiál se hodilo všechno: od vysoce moderních plastických stavebních materiálů až po tenké tlakové fólie anebo obyčejné noviny. Jediným účelem zdejších staveb bylo vytvořit obyvatelstvu střechu nad hlavou.

Provoz na ulicích tvořili hlavně chodci. Většinou vypadali jako uprchlíci z lazaretu. Kulhali, kašlali, byli tu slepci nebo lidé s amputovanými končetinami, spousta lidí měla vyrážku.

Když se přiblížila Garika se svým vozem, většinou se zastavovali, zvedali hole a křičeli na ni. Jedni nadšením, druzí zlostně. Moc, kterou Garika reprezentovala prostřednictvím uniformy, byla patrně přijímána nejednotnou měrou.

Marr objevil mezi chodci i pár nehumanoidů. Byly tu kulovité bytosti z Kolaalu, modrošedá stvoření z měkké, masité substance. Byly tu tyčkovité bytosti z Akkadie, byli tu zástupci i několika dalších národů Galaxie, dokonce takových, jaké Marr ještě nikdy neviděl.

Mezitím se na ulici objevili lidé, kteří na sobě měli stejnou uniformu jako Garika. Většinou se jednalo o muže. Marr-viděl jenom dvě ženy. Na rozdíl od ostatních obyvatel města kráčeli vzpřímeně, neměli v obličeji žádné skvrny a působili zdravým dojmem. Zdravili Gariku zamáváním, ale mnozí si jejího turbovozidla ani nevšimli, protože byli příliš zaměstnáni přihlížením u pouličních šarvátek.

Jednu věc si Marr Toss uvědomil jasně: policie tohoto města tu nebyla kvůli udržování pořádku.

Marr zavrtěl hlavou, když si znovu vzpomněl na hvězdný katalog. Podle něj byl tenhle svět neobydlený. Přitom jenom v .tomhle městě by se dalo napočítat možná třicet tisíc obyvatel. Jak se sem dostali a co tu pohledávali? Marr náhle dostal nápad. Jak se sem dostal on, Bran a Bakter? Co tu pohledávali? Vysvětlení bylo prosté.

Marr Toss, Bran Cathay a Bakter Brown byli bývalými důstojníky pozemské flotily. Díky dlouholetým úsporám, ale i zkušenostem a známostem, se jim podařilo získat malou kosmickou loď. Pokřtili ji na NEU BRISBANE a odstartovali. Několik měsíců létali bezcílně, ale jednoho dne konečně uslyšeli libě znějící impulz: krátce - krátce - dlouze - krátce - krátce.

Buněčný aktivátor! Ten je přivedl na tuhle planetu.

Cekali, že najdou neobydlený svět, ale namísto toho tu stál vesmírný

Babylón... Že by vinou aktivátoru? Nebyli ti ubožáci všichni pátrači? Takovou myšlenku raději rychle zavrhl. Stačilo se rozhlédnout. Tenhle svět musel být osídlen už dávno předtím, než bytost z Poutníka rozesela aktivátory.

Garika použila jméno planety. . . Marr chvíli přemýšlel a pak si vzpomněl. Nowhere.

Nikde.

Planeta Nikde...

Zdálo se, zeji nepojmenovali právě optimisté.

Brzy se ukázalo, že se ve městě najde i několik větších domů. Stály v blízkosti centra a byly očividně postaveny podle určitého vzoru. Mely kvadratické základy a dvůr. Marr je považoval za správné budovy.

Garika zastavila před jednou z nich. Seskočila a přikázala zajatcům, aby vystoupili.

„Tys nám to spískal!“ káral Marra Bran.

„Jo, já vím“ vrčel Marr. „Prostě jsem nevěřil, že by to mohlo bejt vážný. Musíme se z toho nějak dostat. Využijte každou příležitost, která se vám nabídne. Až dostaneme zpátky aspoň jeden paprskomet, nějak se už prostřílíme.“

Dveře se rozletěly a ve stínu vstupu se zjevili dva ozbrojenci. Jedním z nich byla žena. Marr si ji prohlížel. Bylo jí mezi třiceti a čtyřiceti, nebyla nijak krásná, ale zajímavá ano. Přimhouřenýma očima si měřila Marra a jeho druhy. Marr se otočil. Nedívala se na něj. Dívala se na Gariku.

„Jsme zpátky i s bohatou kořistí!“ oznamovala Garika.

Víc už z toho Marr neslyšel. Kdosi ho chytil za rameno a táhl ho k východu z budovy.

Napravo i nalevo zívaly otevřené dveře. Místnost, do které je dovedli, měla pět krát sedm metrů. Neuvěřitelně špinavým oknem vpadalo jen slabé sluneční světlo. Těsně pod oknem bylo cosi jako pult a za ním seděli tři muži. Pult i to, na čem seděli, bylo jediným nábytkem v místnosti. Nenašla se tam ani lampa.

Dveře se s dutou ránou zavřely. Marr se otočil a spatřil vstupující Gariku. Pátral po jejím pohledu a ona si toho všimla. De-setinku vteřiny na sebe pohlédli.

„Proces je zahájen!“ zachrčel jeden z trojice mužů za pultem.

Marr si ho zkoumavě prohlížel. Jeho věk bylo těžké odhadovat. Byl to buď Pozemšťan, nebo Arkonidan. Muži po jeho boku byli malí a tlustí.

„Předmět jednání je jasný,“ pokračoval soudce. „Tito tři obžalovaní nelegálně přistáli na zdejším světě. Podle paragrafu patnáct, odstavec čtyři, budou doživotně potrestáni ztrátou osobní svobody. Navíc stát zabavuje jejich vesmírnou loď. Proces skončil.“

To je ten nejrychlejší z rychlých soudů, jak jsem kdy viděl, pomyslel si Marr.

Protlačil se dopředu a když mu Joopa bránil, odstrčil ho ramenem. Před pultem se zastavil. Muž uprostřed pak od něj nebyl ani půl metru.

„Co to mělo znamenat?“ zavrčel Marr.

Soudce vypadal zmateně.

„To byl soud Nejvyššího soudního dvora Nowhere,“ odpověděl.

„Aha. A kde mám obhájce?“

„Žádní nejsou.“

„Rozhodujete sám, co?“

„Správně. Rozhoduji já a mí dva zástupci,“ řekl soudce a předvedl chabé gesto ve směru ke zmíněným.

„Copak vaše zákonodárství nerespektuje Deklaraci práv bytostí, jak ji schválila Aliance..“

„Uznáváme jenom určitou část,“ odpověděl šedovlasý soudce. „Ve vašem případě se nám hodí omezit vaši osobní svobodu a zestátnit vaši loď. Vaše svoboda nás prakticky nezajímá, ale potřebujeme vaši loď a nechceme, abyste nám dělal potíže.“

Marr pochopil.

„Někdo vás tady vysadil, co?“ podotkl. „A nenechal vám tady loď. Dostali jste pár starých přístrojů, abyste mohli přežít, ale neměli jste loď, se kterou byste mohli odletět z Nowhere.“

„Ano, tak nějak podobně,“ přikývl soudce.

„Tak proč nás chcete okrást? Proč s námi raději nevyjednáváte?“

Soudce se předklonil.

„Poslouchejte!“ sykl. „Přemýšlení laskavě přenechte nám. Máme své metody. A vy máte pouze právo naslouchat a poslouchat!“

Marr Toss se definitivně rozhodl, že tuhle záležitost začne brát smrtelně vážně. Otočil se. Blížil se k němu Joopa s Trepikem. Třetí muž, který je přijal u vstupu do budovy, uhnul. Zeny postávaly u zdi, jako by se jich proces ani netýkal.

Potřebují naši loď, pomyslel si Marr. My ji ale potřebujeme taky. Ovšem jestli jim neutečeme, pak...

V tu chvíli Trepik udělal hloupost. Postavil se před Marra tak, že ho vlastně kryl jako štít před zbraněmi ostatních. To byla neodpustitelná chyba.

Marr se jí hned chytil. Vykročil, předstíral klopýtnutí, procedil mezi zuby anglické slovo, které Trepik považoval za kletbu, jež však zcela prozaicky znělo: „Pozor!“, a v pádu podkopl Trepikovi hůl.

Trepik se složil a když se Marr bleskově vztyčil, svíral už v ruce nebožákův paprskomet. Bran zároveň strhl k zemi Joopu a taky ho odzbrojil.

Marr měl situaci pod kontrolou. Ani jedna z dvojice žen se nepohnula.

„Rychle... Ven!" zvolal Marr.

B aktér byl u dveří první.

„Vykopni je!" zvolal na něj Marr.

B aktér ustoupil o dva kroky a chtěl se rozběhnout, když odněkud vyšlehl záblesk a paprsek srazil ho k podlaze. Marr zavřel oči.

„Tak už dost!" zavrčel soudce, „Odhod'te ty zbraně!"

Marrovi hučelo v uších. Přišlo to všechno příliš rychle. Musel přemýšlet, aby pochopil, co se to vlastně děje. Na ty tři soudce nemyslel. Domníval se, že nejsou ozbrojení... Jak mohl být tak hloupý! A jeden z nich zastřelil Baktera.

Marr otevřel dlaň a pustil paprskomet. Pak se otočil. Nikdo mu nebránil, když kráčel pomalými krátkými kroky k soudcům.

„To vy jste ho zastřelil?" zeptal se šedovlasého. „Jak se jmenujete?"

Do soudce náhle vjel život. Zvedl ruku s paprskometem a předklonil se. Pak zakřičel: „Jsem Lemmy Pert! A tvého druhu jsem zastřelil proto, abych vám ukázal, kdo tady na Nowhere vlád-

ne! Chápeš, velkohubý Pozemšťane? Nebo bys toho chtěl vědět ještě víc?"

Marr se přinutil ke klidu. Ustoupil o krok.

„Ne, to není všechno, Lemmy," řekl. „Dávej dobrý pozor! Podívej se sem...," řekl a ukázal soudci prsten, který nosil na prostředníčku. „Tak ty bys chtěl získat naši loď, Lemmy, co?" Roztáhl prsty a položil palec na šestihranný kámen v prstenu. „To ti nevyjde, Lemmy - dobře mě sleduj!" Soudce upjatě pozoroval prsten. Marr na kámen přitlačil palcem a držel vši silou, až z palce vymačkal krev a zbělel mu.

Najednou se zachvělo okno a odněkud se ozvala dunivá exploze. Země se otrásla...

Marr svěsil paži.

„Tak to byla ta tvoje loď, Lemmy!" řekl klidným hlasem. „Už nemá agregáty, a to, co z ní zbylo, ti nebude na nic."

Lemmy Pert pobledl. Seděl strnule jako socha. Pak najednou vstal a namířil na Marra: „To máš za to, Pozemšťane!"

Marr zíral do trychtýřovitého ústí zbraně.

„Ne!"

Výkřik zazněl nepřirozeně vysoko. Ústí paprskometu uhnulo stranou a vedle soudce vyskočil jeden z tlouštíků. Ten napravo.

„Dej to pryč, Lemmy!"

Lemmy byl překvapen a zaskočen. Přesto mu však ruka se zbraní poslušně klesla.

„Víš dobře, co mám na mysli, Lemmy!" zuřil tlouštíků. „Tihle tři cizinci byli prvními lidmi, kteří tady po dvaceti nebo pětadvaceti letech přistáli. Už nemáme žádné otroky. Těch pár lidí, které sem tam odsoudíme ke ztrátě

svobody, nikoho nezajímá. Nutně potřebujeme čerstvou krev, víc než cokoliv jiného. A ty bys je nejradši postřílel. Co myslíš, že by na to řekli ti venku?"

Lemmy Pert měl očividně na jazyku ostrou odpověď, ale nakonec jen pokrčil rameny.

„Asi máš pravdu," zamumlal. „Odved'te je!"

„Moment!" znovu se ozval Marr. „Jací otroci? Vy tím máte na mysli ztrátu svobody?"

„Ano," zašklebil se Lemmy. „A víte, komu vás dám?"

„Ne!"

„Garice!"

Marr se lekl. Po tom všem co viděl a jak tu divoženku poznal, mu bylo jasné, že Garika bude pro otroka zlou paní. Ale naposledy se ještě podíval na soudce a dodal: „Však se ještě uvidíme, Lemmy... Kvůli Bakterovi!"

Joopa a Trepik jim nasadili pouta z modrého plastiku. Garika se pak snížila k tomu, aby jim ta pouta svařila jakýmsi speciálním malým přístrojem.

Pouta tak byla pevně spojena s rukávy. Zbavit se jich mohli snad jenom tím, že by si svlékli vršek kombinézy.

Vůz, kterým sem přijeli, patrně patřil Garice. Nasedli a rozjeli se městem, ale sotva se rozjeli, stali se středem zájmu obyvatel města. Novinka se šířila rychle jako požár: „Otroci! Máme dva otroky!"

Marr nechápal jejich vzrušení. Toto otroctví muselo znamenat něco, o čem nic netušil. Předklonil se ke Garice, ale nechtěla s ním mluvit.

„To nevypadá dobře," nervózně zamumlal Bran. „Z čeho ksakru mají takovou hroznou radost?"

Marr pokrčil rameny. Dav na kraji silnice houstl. Řev sílil. Garika se však chovala, jako by se jí nic z toho netýkalo a klidně projížděla městem.

Nakonec zastavila před domem, který Pozemšťanům připadal pevnější a solidnější než ty ostatní.

Seskočila z vozu a postavila se s paprskometem v ruce proti zvědavcům, kteří se ihned shromáždili v blízkosti.

„Jděte domů! Ano, máme dva nové otroky a budeme se k nim chovat podle zákona. Ale teď zpátky!"

A odpálila přes hlavy davu varovnou dávku z paprskometu. Lidé ustupovali.

„Dolů z vozu!" přikázala pak svým otrokům.

Marr seskočil.

„Co je tohle za zákon?" zeptal se.

Garika neodpovídala.

„Jděte přede mnou!" řekla místo toho.

Marr se zastavil. Věděl, že ho Garika nezastřelí.

„Myslete si co chcete," zavrčel zlostně, „ale nepohnu se dřív, dokud se od

vás nedozvím o co tu vlastně jde."

Stála za ním a funěla.

„Jste mým otrokem!" okřikla ho. „Budete mluvit až vás vyzvu, ale dřív ne. A nesmíte si dovolit nutit mě k mluvení, jasné? A teď-jděte!"

Marr na vteřinu zaváhal. Pak ale udělal, co se po něm chtělo. Prošli domem a dostali se na čtvercový dvůr, obehnaný vysokými zdmi. Země tam byla studená a dvůr byl úplně prázdný.

„Až ke protější zdi!" přikázala Garika.

Marr a Bran poslechli.

„Zůstanete tady, dokud vám neřeknu!" vysvětlovala. „Dvakrát denně dostanete potravu. A nepokoušejte se odtud utéct. Technika na Nowhere není sice moc pokročilá, ale dům je chráněn vysokým napětím. To jsme ještě zvládli. Kromě toho v domě nebudu sama. Požádala jsem o policejní ochranu. Chovejte se klidně, tak se vám nic nestane. Noci jsou teplé, nezmiznete..."

Konstatovali, že existuje několik otázek, na které museli co nejdříve najít odpovědi. Z nich byla očividně nejdůležitější tato: Co s nimi obyvatelé Nowhere zamýšleli?

Zbývaly tři otázky: Jak vznikla tahle podivná civilizace? Kde byl skryt buněčný aktivátor, jehož impulzy zachytili? A poslední: Je možné z Nowhere nějak uniknout?

Kromě toho zjistili, že opravdu nemá smysl jednoduše utíkat. . . Když už, museli by to udělat chytře. Měli v plánu přemoci Gariku a donutit ji, aby jim buď pomohla k bezpečnému útěku, anebo jim zajistila status svobodných lidí.

Každopádně se rozhodli, že počkají až do setmění.

Slunce zatím klesalo.

Klesalo nekonečně pomalu, jako by se k obzoru nechtělo nikdy přiblížit. Odložili vršky kombinéz. Museli je víceméně rozebrat na jednotlivé součásti, ale měli je pak vedle sebe připravené pro případ, že by šije museli zase rychle obléct. Garika jim koneckonců ještě nepřinesla slíbené jídlo. Kromě toho z části kombinéz upletli drát, pomocí kterého chtěli vyřadit z provozu vysokonapěťové zabezpečovací zařízení.

„Tak honem, na co ještě čekáš?" netrpělivě bručel Bran. '.

Marr si hrál s tím drátem. Potlačoval obavy, potom pečlivě zaměřil a hodil zahnutý drát nahoru na hřeben zdi. Pak druhý konec pustil a čekal.

Čekal...

Očekával, že se drát rozsvítí anebo sežehne, ale nic takového se nestalo. Netušil, co tam nahoře zabránilo kontaktu, každopádně však k žádnému nedošlo.

Marr se sklonil a vzal do ruky hrst země. Hodil ji. Dopadající

hlína testovaným drátem pohnula, ale znovu se nic nestalo. Marr nakonec sebral kámen a zamířil.

Kámen dopadl na drát a v tu chvíli se rozsvítil prskající, svítivý ohňostroj. Marr se přitiskl ke zdi. Pršely na něj jiskry. Natáhl ruce a když ohňostroj zhasl, vyskočil a vytáhl se nahoru.

Drát tam stále byl. Byl připečený ke zdi a na druhém konci vězel ve změti jiných drátů, které ještě donedávna tvořily Garičino zabezpečovací zařízení. Ale už se z něj nejiskřilo. Drát tam jen klidně ležel. Zařízení nefungovalo. Marr pomohl Branovi nahoru. Několika mohutnými kopnutími odstranili spečenou zmet'

Hřeben zdi byl široký dva metry. Marr se po něm doplazil na opačný konec a zahleděl se do pološera. Všude kolem byl klid. Nic nenaznačovalo, že by Garika kolem domu rozmístila stráže. Marr seskočil dolů a pár vteřin po něm i Bran, který pak ukázal na stín u zdi.

„To je to její vozidlo,“ zašeptal. „Pořád ještě si to můžeme rozmyslet.“

Marr váhal. Pomocí turbovozidla se mohli rychle dostat někam za město. Možná, že tady byla ještě další města, a možná, že jejich obyvatelstvo bylo Pozemšťanům příznivěji nakloněno než tihle lidé... Ale beze zbraní a bez pohonných hmot byli předem ztraceni. Jenom nebe nad jejich hlavami mohlo tušit, jaká nebezpečí na ně možná číhají v džungli.

„Ne, Brané,“ zamumlal Marr a zavrtěl hlavou. „To nikam nepovede.“

Nehlučně pronikli až ke dveřím. Nebyly zamčené, ale nic jiného vlastně ani nečekal. Otočil hlavu a pootevřel dveře. Odněkud zevnitř tam dopadalo tlumené světlo. Marr slyšel hlasy.

Vklouzl dovnitř. Bran ho tiše následoval. Opatrně za sebou zavřel. Nevyvolal přitom vůbec žádný zvuk. Marr se bleskově zorientoval. Poznával hlas Gariky, ale i hlas nějakého muže.

Bran zůstal číhat u domovních dveří, zatímco Marr postupoval po chodbě. Zastavil se vedle škvíry, kterou do chodby pronikalo trochu světla. Opatrně se k ní přiblížil a nahlédl dovnitř.

Nemýlil se. Muž stál asi metr od něj, byl otočen zády. Zakrýval přítelkyni Gariky. Sama Garika seděla v pohodlném křesle se sklenkou v ruce a nevěnovala mu pozornost. Dívala se do země a Marr jí za to byl vděčný. Muž vypadal mohutně a svalnatě. Marr věděl, že by se s ním patrně nemohl prát. Nebál se ho, ale věděl, že proti němu prostě nemá šanci.

Hledal zbraň. Nikde je však neviděl. Ani muž před ním patrně nebyl ozbrojen. To se mu kupodivu nelíbilo. Garika mohla svou zbraň nechat ležet na opačné straně křesla. Musel si ji hlídat.

Náhle ten muž řekl: „S tím se nedostanete daleko... Muži tohoto města mají z vaší strany právo na přívětivější chování.“

Garika mu skočila do řeči, aniž by se na něj podívala.

„Připojily jsme se k policejní jednotce, to je všechno, co pro tohle město můžeme udělat. Proti své vůli jsme přišly do Nowhere a nikdo nás nemůže přinutit považovat Nowhere za něco jiného než za planetu nemocných, kripplů a bláznů.“

„Mám pocit, že jste trochu moc nafoukaná, slečinko,“ sykl muž. „Nám ostatním se nevede lip než vám. Nejsme tady dobrovolně, vždyť víte, co se stalo...“

„No a? Máme vás snad proto litovat?“ kousavě se zeptala Garika. „Už jdi, Fordane, jsi nudný.“

Marr toho slyšel dost.

Bleskově proklouzl 'dovnitř a ocitl se za hromotlukem, který právě zvedal pěsti nad hlavu. Než mohl Garice odseknout, Marr ho jedinou ranou srazil k zemi.

Nezdržoval se s ním. Překročil bezvědomé tělo a vešel do rozlehlé místnosti. Zastavil se tři kroky od žen.

Žena po levé ruce na něj vyjeveně zírala.

Garika si ho však pozorně měřila.

„Klid!“ rozkázal Marr. „Nikdo vám neublíží.“

Aniž by z Gariky spustil oči, trhal na dlouhé cáry plastický závěs, u kterého stál. Jimi pak spoutal vyjevené dívce ruce.

„Kde máš kamaráda?“ zeptala se Garika, která překonala okamžik překvapení a dokonce trochu pobaveně sledovala Marrovo konání. Napila se. Marr ji fascinovaně sledoval.

„Chtěl zůstat na dvoře,“ lhal. „Bál se lézt přes zeď.“

Garika odložila sklenku a mávla rukou.

„Další zbabělec... A co máš v úmyslu ty, statečný siláku?“

„Rád bych zjistil, co je to za nesmysl, který s námi chcete provádět. A jakmile se to dozvím, patrně se budu snažit odtud co nejrychleji vypadnout. Ale k tomu potřebuju tvoji pomoc!“

Garika pobaveně přikývla.

„Jak víš, že ti pomůžu?“

Marr se zašklebil.

„U nás doma,“ odpověděl, „známe řadu možností jak přinutit ženy k poslušnosti. Především ženy jako jsi ty.“

Garika vzdychla.

„To je ale svěť! Odvedeš mě tam?“

Marr zbystřil. Garika měla na starost jiné věci než konverzovat s otrokem. Co ve skutečnosti vlastně chtěla? Získat čas?

Marr se rozhlédl.

„Kdo je ještě v domě?“

„Kromě Fordana Hayda ty a já.“

„Kde jsou paprskomety?“

Garika se napila a pak na něj pohlédla přes okraj sklenky. Modré oči jí zářily posměchem.

„Dobrá,“ přikývl Marr. „Potřebuju zbraně, proviant a pohonné hmoty do tvého vozu. To všechno dostanu během půlhodiny, jinak uvidíš...“

Když domluvil, odněkud se ozvalo slabé syčení. Chtěl se otočit a podívat se co to je, ale pak si řekl, že je to možná právě to, nač Garika čeká.

„Vstaň!“ vyjel na ni.

Garika vzhlédla. Pochopila, že to myslí vážně. Poslušně se zvedla z křesla.

Marr ji popadl za rameno a odstrčil ji. Zároveň se otočil aby zjistil co to syčí, a spatřil ve zdi malou trysku, ze které proudil namodralý plyn.

Místnost začínala naplňovat příjemná, otupující vůně.

„Vypni to!“ přikázal Garice. „Co je to? Uspávací?“

Garika zavrtěla hlavou.

„Nervový plyn. A vypnout to nejde. Za pár vteřin budeš ležet bez hnutí na podlaze,“ zasmála se. „Haydě a mně plyn neublíží. Až vyvětráme, zavoláme policii a ukážeme, co se stalo. Fordan asi bude podle práva potrestán a ty se s kamarádem hezky vrátíš do vězení na dvůr. Co ty na to?“

Marr začínal mít problémy. Okolí se mu rozmělžovalo před očima. Garičina hezká tvář se mu střídavě protahovala do stran a do výšky jako by byla z gumy. Opouštěly ho síly-

„Brané!“ vykřikl, jak nejhlasitěji svedl. „Brané..., zadrž dech a pojď sem!“

Pak se zhroutil.

Když se probрал, zjistil, že leží na posteli, která co do velikosti a ozdob dalece převyšovala vše, co kdy viděl. Bran Cathay seděl na okraji lůžka. O kus dál byla Garika. Pomalu se napřimoval na lokty.

„Nepřeháněj to,“ varoval ho Bran. „Do“ stal jsi koňskou dávkou!“

Marr zavrtěl hlavou, jako by se tím mohl zbavit bolesti.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Tahle kouzelná kráska,“ kývl Bran směrem ke Garice, „si zabudovala pod podlahu pracovní bariéry s nervovým plynem. Mohla ho kdykoliv vypustit. Stačilo zmáčknout tlačítko v křesle... No, prostě jsem vtrhl dovnitř, rozbil jsem okno a vzal si tu holku na paškál. Přiznávám, že jsem nebyl zrovna moc zdvořilý, ale nakonec přívod plynu vypnula. Pak jsme tě odnesli na postel. Garika mi dobrovolně darovala paprskomet, abych se cítil tak trochu pánem situace. Hayda sedí u dveří a okamžitě by vyhlásila poplach, kdyby k nám někdo šel. To je všechno.“

Marr přikývl a poděkoval. Pak se podíval na Gariku a prohlížel si ji.

Vypadala trochu jinak než předtím. Měla strach. Velkýma modrýma očima bezradně hleděla kolem sebe a Marr vycítil, že už pro ně není nebezpečná.

„Ty nám budeš vyprávět, že?“ řekl. „A bude to asi dlouhý příběh...“
Němě přikývla.

„Fordana jsme spoutali,“ zašklebil se Bran. „Potřebovali jsme na něj asi dvacet metrů provazu.“

„Hlídal vás tady, že?“ podotkl Marr. „Kdy ho přijdou vystřídat?“

„V poledne,“ odpověděla dívka.

„Fajn. Do té doby nás musí něco napadnout.“

Garika dokázala, že umí vařit. Servírovala v téže místnosti, kde Matt uplynulé noci srazil k zemi Fordana. Hayda na chvíli opustila strážní stanoviště* a pomáhala s jídlem. Marr ji přitom pozorně sledoval. Hayda byla menší než Garika a měla tmavé vlasy.

„Teď bych rád něco slyšel,“ řekl Marr, když spolkl prvních pár soust sendviče a uvelebil se v křesle. „Například - jak dlouho existuje osídlení Nowhere?“

„Zhruba dva tisíce let,“ ochotně odpovídala Garika. „Založili ji Arasové. Každý ví, že si Arasové říkají Galaktičtí lékaři. Věnují se medicíně a ničemu jinému. Dokáží vyléčit prakticky každého. .. Ovšem jejich pověst není nijak dobrá. Ani slavným Arasům se nepodaří uzdravit každého. Nemocní, kteří zůstanou nemocnými, jsou pak Arasy deportováni na Nowhere. S jejich, nebo i proti jejich vůli. Arasové jim lžou. Tvrdí nemocným, že Nowhere je rájem, jednou jedinou zahradou a tak podobně. Když nemocný ani pak nesouhlasí, dostane nějakou injekci a probudí se až na Nowhere. Jak Nowhere vypadá, víte sám. Žije tu na čtyřicet tisíc lidí. Všichni bydlí v tomhle špinavém městě Haptah.“

„Cože?“ vyhrkl Bran. „Tahle díra je jediným městem na Nowhere?“

Garika přikývla a pokračovala: „Arasové se v určitém slova smyslu postarali, aby pacienti nezemřeli hladu, nebo aby je nesežraly lesní šelmy. Proto sem přivázejí staré vyřazené krámy - žádný z nich není mladší sto padesáti let, jako například moje turbovozidlo. Už dva tisíce let je tady chaos. Méně nemocný okrádá více nemocného, perou se a trápí se navzájem, a to se asi nikdy nezmění.“

„Ale změni,“ s určitostí tvrdil Bran. „Jen co se sem dostane vláda Impéria!“
Garika mávla rukou.

„Vždyť my tady máme jakési státní zřízení,“ poznamenala. „Lemmy Pert je prezidentem, nejvyšším soudcem a zákonodárcem v jedné osobě.“

Zorganizoval policejní jednotku. Policie má u nás jeden jediný úkol: starat se, aby nevznikaly žádné politic-

ke strany, protože pak by tu teprve zavládl chaos. Nowhere nemá jak se postarat o všechny své občany. Žně tu jsou slabé, úroda nestačí. Proto jsou všichni noví příchozí automaticky zařazeni jako otroci, kteří se musejí probojovat na svobodu.“

Bran zbledl.

„To..., přece není možné!" koktal zděšeně. „Ne ve čtyřiašedesátém století!"

„Ale ano, je," řekla Hayda. „Tady na Nowhere ano!"

„To je všechno?" zeptal se Marr.

Garika pokrčila rameny.

„Ano."

Marr kroutil hlavou.

„Nemluvila jsi o sobě. Proč jsi na Nowhere? Ty přece nejsi nemocná. Nebo snad ano?"

„Ne," vyhrkla Garika. „Já ne... A Hayda také ne."

„Lžeš!" hrubě vyjel Marr. „Obě jste nemocné. Andropofobie! Nemáte rády lidi. Možná, že jste se jako desetileté účastnily experimentu na Lysiasu. Nebo..."

Garika svěsila hlavu. Hayda na něj zírala vyřeštěnýma očima.

„Já..., já byla na Lysiasu," řekla temným hlasem. „Mí rodiče byli u toho, když se nezodpovědná vláda snažila zjistit, co se stane s dvěma sty tisíci osídlenci na planetě džunglí, jakmile budou náhle zbaveni kontaktu s civilizovaným světem..."

„Pomalů, děvče!" přerušil ji Marr. „To byl projekt Skokanů. Chtěli zjistit, jestli se z neplavce stane plavec, když se hodí do vody. Vzpomínám si, že vláda s tímto projektem nesouhlasila!"

„Já neobviňuji vládu Impéria," zavrčela Hayda. „Obviňuji vládu skokanských patriarchů... Půldruhého roku zuřila mezi osídlenci Lysiasu válka a zločin. Mí rodiče nežili dlouho... A já se musela protloukat! Pokusila jsem se najít pomoc u Arasů. Dala jsem jim všechno, co jsem měla. Ale nevyšlo to. Dostala

jsem se na Nowhere. V porovnání s Lysiasem je Nowhere skutečný ráj. Ale člověk se tu nenaučí milovat lidi."

Marr pokyvoval hlavou.

„Myslím, že tvou situaci chápu," řekl tiše. „Myslím si ale také, že existuje i jiná cesta, než se tady na Nowhere pouze podíívat situaci." Zvedl hlavu a otočil se ke druhé dívce: „A co ty, Gariko?"

Garika se dívala někam mimo něj.

„Pakkonané," hlesla, „Pozemský tým inženýrů a já jako jediná žena, asistentka a písarka, holka pro všechno... Už jste někdy slyšel o Pakku? Pět miliard obyvatel, z toho devadesát devět procent Arkonidanů, kteří se tam vystěhovali před deseti tisíci lety. Na naše poměry divoši. Střílejí střelným prachem. Upadli opět do primitivity. Neměli tušení, co ti inženýři chtějí. Jak by si také mohli představit, co může chtít takový hyperspojař! Pakko byla ideální planeta v ohnisku mezihvězdných tras. Pakkonané ale nic nevěděli ani o kosmických lodích. Všechny inženýry vyvraždili. A na mě uspořádali

lov. Několik týdnů jsem byla jejich zajatcem," řekla a vyhrkly jí slzy. „Po pěti týdnech se mi podařilo utéct. Probila jsem se k naší lodi a odvysílala jsem nouzové vysílání. O několik hodin později přiletěla pozemská loď a zachránila mě. Na Pakko byla vyslána trestná expedice a vrazi inženýrů byli postaveni před soud a odsouzeni. Ale... Kdo se postaral o mě?"

Několik minut vládl v místnosti úplný klid. Pak se Marr rozhodl, že její příběh dovypráví sám.

„Obrátila ses na Arase, stejně jako Hayda... Nedokázali tě vyléčit, a tak ses dostala na Nowhere."

Počkal, až Garika souhlasně přikývne.

„A kdo," zeptal se Marr, „kdo tě přemluvil, abys na Nowhere pracovala jako špión Arasů?"

Garika zasténala a zhroutila se v křesle.

„Jak jsi na tuhle šílenou otázku přišel?" vyhrkla.

„Tak šílená zase není," zavrtěl hlavou Marr. „Podívej se na dvůr. Je postaven jako věznice. Nikde jinde na Nowhere určitě takový nebude. Je to prostě podezřelý!"

„No, ale jenom podle toho...," namítal Bran.

„Nejenom to. Někde na Nowhere je buněčný aktivátor. Arasové se p něm asi dozvěděli. Musejí počítat, že se tu brzy vyrojí spousta lovců aktivátorů. . . Možná se o něm dozví i imperiál-ní flotila. No - a čím úkolem bude chytat jednoho po druhém a zneškodňovat je?"

„Proč by to Arasové dělali? Proč by si prostě nevzali ten aktivátor a nezmizeli s ním?"

Marr pokrčil rameny.

„Možná, že se k němu člověk nedostane tak snadno. Taková věc se nepovaluje volně po trávníku..."

Bran přemýšlel.

„Hm . . . , možná. Ale co ještě?"

Marr ukázal ke stěně.

„Nervový plyn," odpověděl. „Na planetě, kde žije s bídou čtyřicet tisíc lidí, nemůže být nervový plyn běžně k dostání. Ledaže by ho dodali Arasové.

Mám pravdu, Gariko?"

Garika přikývla.

„Nevím co je to buněčný aktivátor, a nevím, jestli je někde tady na Nowhere," řekla dívka. „Ale Arasové mi dali za úkol sledovat cizince a naslouchat jim. Arasové očekávají, že tu brzy začne přistávat hodně cizích lodí. Ovšem ohledně jejich posádek

si nemusíte lámat hlavu. Lemmy Pert je prohlásí za otroky a pokud se pokusí probíjet na svobodu, budou zabiti."

„Lemmy ví, kde tu je základna Arasů?"

„Ne, ten neví nic. Asi tu bude pár lidí, kteří jsou informováni, ale já je neznám. Někdo musel vydat rozkaz a postavit tu zeď. Jednoho dne přišli řemeslníci a prostě ji postavili, aniž by tušili, k čemu bude dobrá." Zbytek už byl jasný. Garika netušila, kde by mohla ležet základna Arasů. Své instrukce dostávala prostřednictvím malé vysílačky na VKV, která pracovala pouze na jedné frekvenci. O existenci Arasů na Nowhere nic netušila do doby, než se tu jednoho dne u ní jeden z nich objevil a požádal ji, aby dělala to, s čím začala u Marra a Braná. Souhlasila, protože jí jednak nic jiného nezbývalo, a kromě toho ve vykonávání policejní práce nacházela řadu výhod. Tentýž neznámý, který nechal postavit zeď, jí dal zařídit dům nábytkem. Od té doby už tajemného Arase nespátřila.

Tento tajemný neznámý dráždil Marrovu zvědavost. Přemýšlel, jak by mohl určit jeho identitu. Ale musel jednat podle situace. Nyní bylo důležité uniknout ze spárů Lemmyho Perta. Blížilo se poledne, měla přijít nová stráž a Pert se brzy dozví, co se v domě stalo.

Museli proto opustit město dřív, než bude Fordan vystřídán. Marr neměl žádné plány, co by měli udělat. Momentálně bylo nejdůležitější opustit Hophtah a uniknout organizované vraždě. Pak se uvidí.

Garika a Hayda byly ochotny uprchnout s nimi. Garika však předtím chtěla od Lemmyho Perta získat větší množství pohonných hmot pro své vozidlo. V minulosti se jí to už několikrát podařilo. Zvláštní příděly dostávala na výzkumné úkoly.

Marr se ji nebál pustit. Nevěřil, že by chtěla dělat potíže.

Garika odjela na hodinu. Když se vrátila, vozidlo mělo naložené kanystry s pohonnými hmotami, které stačily asi na dvanáct set kilometrů. Lemmy se údajně zajímal o nové otroky a kladl jí na srdce, aby jim nedovolila utéct. Bakter Brown byl mezitím pohřben.

Pak rychle ukončili zbývající přípravy na útěk. Nejdůležitějším přístrojem pro ně byla malá krátkovlnná vysílačka, pomocí které Arasové udržovali spojení s Garikou. Marr dal Branovi úkol, aby vysílačku co nejopatrněji rozebral a aby se podíval, jestli v ní není umístěno odposlouchávací zařízení.

Marr Toss si brzy uvědomil, kam jejich útěk musí směřovat -totiž na základnu Arasů. Možná by se jim s pomocí té vysílačky mohlo podařit ji zaměřit. Pokud vůbec někdy existovala nějaká šance jak opustit Nowhere, pak jenom na lodi Arasů.

Bylo čtvrt hodiny před polednem, když se malá skupinka konečně připravila na útěk. Každý měl paprskomet. Fordanovu zbraň vzali jako náhradní.

Garika přijela přímo před přední dveře, takže mohli rychle a nenápadně nastoupit. Marr se rozhodl, že zatím pojedou k severu. Jenom tam byly hory a tím také vhodné prostředí pro tajnou základnu.

Marr řídil vozidlo sám. Sotva však nastartoval, z ulice k domu odbočilo další turbovozidlo. Na zadní sedačce seděli tři uniformovaní muži, čtvrtý řídil vůz. Vedle řidiče seděl Lemmy Pert.

Pokud chtěli ujet, museli minout Lemmyho Perta. Jejich jedinou výhodou byl moment překvapení. Lemmy nemohl tušit takový vývoj situace. Marr přidal plyn. Vůz poskočil a rozjel se. Turbo zavyl. Marr si téměř nevšímal řízení. Především měl pod kontrolou protivníka. Lemmy hned pochopil, že všechno je jinak. Uskočil stranou a zmizel za nástavbou vozidla. Jeho řidič prudce dobrzdil a hleděl, co se děje. Překvapeně zíral, kam to Lemmy vlastně zmizel.

„Střílejte!“ zvolal Marr.

O desetinu vteřiny později se jejich vozidlo nacházelo na stejné úrovni jako druhý vůz. Paprskomety syčely, muži křičeli zděšením, turbíny vozidel vyly.

Pak byli na volném prostranství a nepřítele nechali za sebou. Marrovi proletěl vysoko nad hlavou poslední zbraňový paprsek - a uháněli pryč. Po chvíli se Marr ohlédl. Po pronásledovatelích nebylo nikde ani stopy. Garika a Hayda zajišťovaly paprskomety a strkali je zpátky do pouzder kombinéz. Bran držel zbraň připravenou ke střelbě. Podíval se úkosem na Marra a zamumlal: „To bylo o chlup, přáteli.“

Marr přikývl.

„Takhle to bude ještě častěji, Brané. Lemmy si nemůže dovolit nás ztratit. Už léta neměl čerstvého otroka. Určitě nás bude pronásledovat, na to se spolehni!“

Kolem poledne dorazili k lesu. Hory se nijak zvlášť nepřibližovaly. Marr odhadoval vzdálenost na sedmdesát až osmdesát kilometrů. Země byla pokrytá neproniknutelnou džunglí. Tohle neměla být žádná zábavná jízda. Pronásledovatelé se pořád ještě neukazovali. Marr byl nyní přesvědčen, že nemá význam se pořád ohlížet a hlídat si záda. Měl pocit, že naprosto jistě ví, že jim Lemmy Pert chce připravit léčku a že pak hodlá nečekaně udeřit. Krátce pojedli a potom vnikli do lesa. Nyní řídil Bran Cathay. Propalovali si cestu džunglí a zvolna postupovali. Museli přitom dávat pozor na místní zvířenu.

„Někdo z obyvatel Hophtahu určitě ví, že tuje základna Arasů,“ konstatoval Bran. „Možná, že patří k lidem Lemmyho Perta. A možná pochopil, že jsme na cestě k základně. Co v takovém případě asi tak udělá?“

„Asi nás přenechá Arasům,“ přemýšlel Marr. „Ušetří si vyčerpávající lov v džungli, protože se bude logicky domnívat, že stejně vběhneme Arasům do náruče.“

„Za předpokladu,“ dodal Bran, „že zasvětil Lemmyho Perta. Koneckonců tady rozhoduje Lemmy.“

Marr pokyvoval hlavou.

„A proč by ho nemohl zasvětit? On přece nemůže být Arasům nebezpečný. Na druhou stranu Arasové mohou jeho prostřednictvím ovlivňovat dění ve městě Hophtahu. Pokud by to vůbec mělo být nutné...”

Bran neodporoval.

„Tím jednodušší by to všechno mělo být,” odpověděl. „Lemmy ví, že dříve nebo později padneme Arasům do rukou. Proč by se tedy zbytečně honil?”

„Takže tím máme dostatečně vysvětleno, proč Gariku nikdo nevolá vysílačkou,” dodal Marr. „Arasové jsou informováni a očekávají nás.”

Bran přikývl.

„To nejsou moc dobré vyhlídky,” stěžovala si Hayda. „Proč jednoduše nezabočíme a nejdeme Arasům z cesty?”

Marr mávl rukou.

„To není to, co bych chtěl,” vysvětloval. „Musíme Ara-se najít. . . I kdybychom přitom riskovali, že nás chytí a zavřou.”

Přesto podnikli pokus o opatrný taktický postup, ale jejich snaha byla marná, protože se najednou ocitli v močálovité krajině a dál mohli postupovat jenom jediným směrem.

„Nemám to rád,” bručel Bran, „když nemám možnost se svobodně rozhodovat.”

Ale pokračovali v cestě, i když už zdaleka ne tak rychle.

Marr měl plán. Jakmile se dostanou do podhůří, nechají vůz někde stát a dál půjdou pěšky. Pochod jistě nebude zrovna příjemný, ale měl by být bezpečnější než snadno zaměřitelná jízda. Protože nic nebylo jistější než fakt, že na ně Arasové budou na okraji džungle číhat.

Za těchto okolností Marr určil, že se zastaví tři hodiny před západem slunce. Prosekali si v lese mýtinu a pomocí větví a lián utvořili jakousi palisádu, která je měla chránit před nočními šelmami.

Nikdo neměl hlad, ale Marr trval na tom, že něco sníst musí. Rozdělil strážce a protože nevěřil, že by ženy mohly v temné noci držet hlídku, zařídil to tak, aby ji drželi společně: Hayka s Branem a on sám s Garikou.

Slunce však ještě svítilo, když Marrovi došlo, že všechny tyhle přípravy na noc byly zbytečné.

„Poslouchej!” sykl náhle Bran a strčil do Marra loktem.

Marr to v tu chvíli také uslyšel. Znělo to jako volání.

Bez dechu naslouchali. Vteřiny plynuly, a pak se to ozvalo znovu.

Přicházelo to od západu a znělo to jako artikulovaný hlas.

„Močál!” zašeptal. „Někdo uvízl v močálu.” ^ Marr vstal. Hlas se ozval potřetí, tentokrát hlasitěji než dřív. Žalostný křik někoho, kdo měl smrtelný strach.

„Jdu se podívat,” řekl Branovi.

„Půjdu s tebou.“

Marr ho však odmítl. V táboře musel zůstat muž. Místo něj s sebou vzal Gariku a pak si společně klestili cestu zpátky k močálu. Ten hlas bylo pořád ještě slyšet, ale zdálo se, že dotyčnému rapidně ubývají síly.

Marr měl pocit, jako by les řídl. Postupovali totiž stále rychleji. Pak najednou mezi stromy uviděl podlouhlou mýtinu a pochopil, co se stalo. Na zemi se válelo cosi šedohnědého, chlupatého. Vypadalo to jako chlupatý had se šesti končetinami, třemi po každé straně. Hlavu vidět nebylo, ale odněkud se ozývaly žalostné zvuky, které zněly zřetelně jako vyslovovaná slova v cizí řeči.

Věc sebou trhla a zkroutila se v křečích. Skulila se, vymrštila se a znovu upadla. A pořád přitom vydávala podivné zvuky, které Marr považoval za řeč. Skřeky tichly a chlupatá věc se pohybovala stále pomaleji. Marr prostě netušil, co si o tom má myslet. Pak cizí bytost úplně ztichla a zůstala ležet bez hnutí.

Marr si ji pozorně prohlížel. Měl pocit, že v chlupech vidí oči a náznak tlamy. Nedalo se však určit co je hlava, krk nebo trup.

Teprve nyní si všiml, že se Garika bojácně rozhlíží. Držela se ho za levou paži a vytřeštěně zírala na chlupáče.

„Co..., co mu asi je?“ zašeptala.

Marr mávl rukou.

„Asi to bylo nemocné, prostě nemocné. Možná to sežralo něco jedovatého...,“ odpověděl a pomalu k bytosti vykročil. •

Vtom se Garika rozesmála.

Marr se zastavil a otočil se k ní.

„Co je?“

„Já nevím, Marre. Najednou..., je to všechno tak směšné...“

Man- se k ní vracel. Tvářil se přitom starostlivě. Nebylo samo-sebou, že se někdo nejdříve bojí a pak se rázem směje jako šílenec. Ale čím více se k ní blížil, tím méně starostí ho trápilo. A když došel až k ní a položil jí ruku na rameno, také se rozesmál, aniž by tušil, čemu se vlastně směje. Kdesi vzadu v podvědomí

klíčilo jakési podezření, ale nedokázal přehlušit náhlý nával jakési radosti.

„Pojď!“ vyhrkla Garika. „Podíváme se na to zblízka.“

Měla na mysli chlupatou bytost. Už ji netrápil strach. Rozběhla se a sklonila se k bezvládnému tělu.

V tu chvíli se to stalo.

Marr viděl jak to s ní trhlo, jako by dostala elektrickou ránu. Slyšel ji vykřiknout - tak naléhavě, až ho z toho rozbolely uši. Chtěl jí přispěchat na pomoc, ale podivná rozpustilost mu v tom bránila. Když konečně pochopil,

že jde o vážnou věc, Garika se už válela po zemi jako před chvílí onen chlupáč.

Marr se k ní rozběhl a v plném běhu jako by ho zasáhl neviditelný kyj. Vykřikl, ale zůstal pánem svých smyslů. Garika se chvěla a kňučela. Ležela vedle něj na zemi. Nedokázal se pohnout, ale musel jí pomoci.

S náhlostí elektrické rány mu nervovou soustavou projela divoká bolest.

Svaly se mu napjaly. Zvedl pravačku aby dosáhl na Gariku, ale paží mu projela bolest, která způsobila, že se jeho vlastní paže ohnula a udeřila ho jako cizí předmět do tváře. Nesnesitelná bolest ho pak zbavila smyslů.

Když se znovu vzpamatoval, ležel těsně vedle Gariky. Chytil ji na zádech za uniformu. Zatnul zuby, protože pořád ještě cítil pulzující bolest. V ústech cítil pachut' krve a znovu se o něj pokoušelo bezvědomí.

Rozum mu však stále ještě fungoval. Věděl, že neznámá bytost či zvíře padlo za obět' stejnému fenoménu jako on a Garika. Ať už to bylo co to bylo, pokud se jim podaří se odtud vzdálit, třeba to přežijí.

Tato myšlenka mu dodala nové síly. Vytrvale, úporně táhl Gariku za sebou a vzdaloval se - a pak byli znovu svobodní...

Marr padl na břicho a ztěžka oddechoval. Pak se s námahou otočil a podíval se na Gariku. Měla zavřené oči, ale dýchala pravidelně.

Boj s neviditelným nepřítelem ji zbavil vědomí. Marr spokojeně uleh a podrobil se příjemné malátnosti, která se ho zmocnila.

Bylo tu třeba vysvětlit dvě věci. Nemotivovaný výbuch veselí, kterému oba podlehli, a neviditelnou sílu, která jim způsobovala bolest... Co jen by to mohlo být? Nějaká bytost, neviditelná obyčejnými lidskýma očima? Marr byl v minulosti dost často ve vesmíru, aby věděl, že něco takového je docela dobře možné. Přesto však tuto domněnku zavrhl. Živá bytost by mu nedala pokoj, kdyby se od ní vzdálil. Tohle bylo něco jiného. Možná past...

Uvažoval o Arasech. Nikdy neslyšel o žádném poli, které by působilo na nervovou soustavu, ledaže by šlo o střídavá pole mechanohypnotického záření. Čím déle o tom přemýšlel, tím jistější si byl, že tady má co dělat s něčím, v čem mají prsty Arasové.

Pokud se jednalo o šokové pole, pak se musel někde nablízku nacházet generátor a zároveň i projektor. Kromě toho se nabízel otázka, proč by takové pole bylo umístěno právě v těchto místech. Určitě to nemělo nic společného s událostmi na Hophtahu a nemělo to chytat zběhlé otroky.

Protože bylo velice nepravděpodobné, že by prchali právě tudy. Anebo sem Arasové přivedli chlupáče, aby jeho skřeky přilákaly uprchlíky?

Ne, to by bylo moc složité. Arasové jistě uměli vymyslet jednodušší způsob lovu na uprchlíky. Tady šlo o něco docela jiného. O něco, o čem uprchlíci ani Lemmy Pert neměli nejmenší tušení.

Vtom se rozhrnulo křoví a na mýtinu vyběhli Bran s Haydou. Bran volal:

„Arasové vysílají! Ozývá se vysílačka!"

Braná nezajímalo zvíře ani Garika. Skočil k Mánovi a posadil se k němu na zem.

„Podivný příjem," oznamoval. „Hrozně zkomolený. Nerozumím ani slovu. Ale zní to, jako by si povídali dva lidé. O Garice se ale nezmínili.

Bran měl pravdu. Arasové nemluvili o Garice.

„Jak dlouho už je slyšíte?" zeptal se Marr.

„Asi šest nebo sedm minut," rychle odpovídal Bran. „Nejdříve to bylo hrozně slabé, ale pak to sílilo."

Marr něco podobného očekával. Některá z obou zachycených vysílaček se patrně přibližovala. Podíval se na mrtvé či bezvědomé zvíře. Připomnělo mu to výbuch bezedné, ničím neodůvodněné radosti, kterou zažili s Garikou. Dostal šílený nápad.

Bran mezitím objevil mrtvolu. Kromě toho zjišťoval, že Garika je v bezvědomí a že se Marr pohybuje jen s námahou.

„Co se tady stalo?"

Marr to v krátkosti vyličil. Zatímco hovořil, Garičin příjem se několikrát ozval. Bran slyšel dobře. Byly to opravdu dva hlasy.

„Podívej támhle!" ukázal Marr na místo asi půl metru od jednoho z konců chlupaté bytosti. „Co vidíš?"

Bran přimhouřil oči.

„Něco, co vypadá jako horní konec malého kanystru. Asi z plechu. Visí na tom pár cárů..., že by masa?"

Marr přikývl.

„Ano, syrové maso. Je to past. Zvíře bylo přilákáno zápachem tlejícího masa. Jakmile ho začalo žrát, aktivoval se generátor."

„Ale..., proč by Arasové to zvíře lovili?"

„Protože rozptyluje nervový plyn, který působí na lidskou centrální nervovou soustavu. Možná, že Arasové plyn ze zdechliny získávají pro svoji potřebu."

A pak vysvětlil svůj šílený nápad.

„Arasové pravděpodobně vědí, kdy se která past aktivuje. Určitě už sem někdo jede. Měli bychom se na to připravit."

Hayda se mezitím postarala o Gariku. Hladila ji a mluvila na ni. Garika se mezitím probudila. Napřímila se a překvapeně se rozhlížela.

„Co..., co to bylo?" vykoktala.

Marr vstal. Necítil žádnou slabost. Nyní na něj čekaly důležité chvíle, proto se ze všeho honem sbíral.

„Jsem v pořádku," slabým hlasem potvrdovala Garika. „Očekáváme návštěvu, ale raději se schováme."

Společně s Branem jí pomohl na nohy. Opustili mýtinu a schovali se do

křoví. Tam pak čekali na příchod Arasů. Bran jenom odběhl k vozidlu a přinesl náhradní zbraň a potravinové zásoby.

Marr mezitím hlídal vysílačku. Jeden z hlasů výrazně sílil. Znělo to jako soukromý rozhovor, než se ozval rázný a přísný třetí hlas a oba hlasy zklidnil.

Nemuseli se tedy ničeho obávat. Arasové mířili ke zdechlině. Alespoň jeden z té dvojice. Už si s kamarádem přestal povídat. Nadřízený mu to zakázal.

Ovšem během několika minut by se měl ukázat na mýtině. Bran se mezitím vrátil a přinesl zbraň i potraviny. Marr s ním začal prodiskutovávat plán.

„Přichází sem sám," zašeptal, jako by Aras byl už někde nablízku.

„Pravděpodobně opustí vozidlo, aby se podíval na mrtvolu a aby ji naložil. To bude naše příležitost."

Bran zamyšleně přitakal.

„A co je s tím generátorem?" chtěl vědět. „Je Aras chráněn proti šokovému poli, nebo ho musí vypnout?"

„Asi ho vypíná přímo z vozu," mínil Marr. „Takové věci fungují na dálkové ovládání."

Bran ale nesouhlasil.

„Dobře, když myslíš. Ale nechci po něm skočit a zároveň být zasažen šokovým polem."

„Bez obav," uklidňoval ho Marr. „Jak to tak vidím, pole působí na každou organickou bytost, to znamená i na Arase. Bude to muset vypnout. Určitě jo."

„Dobře. A co bude, až se zmocníme jeho vozu?"

Matt se zašklebil.

„To už nech na mně, kamaráde."

První věc, kterou uslyšeli, bylo zavutí hybridního motoru. Neobvyklý zvuk na planetě, kde nejmodernější techniku ztělesňoval turbomotor. Zvuk se blížil.

Bran byl první, kdo spatřil stín nad korunami stromů. Mlčky zvedl ruku a ukázal nad sebe. Marr spatřil cosi kruhovitého, černého, co se zvolna snášelo nad mýtinu, přičemž si to velmi snadno odhrnovalo větve v korunách stromů. Kruh měl v průměru asi pět metrů. V případě nouze by se člun určitě vešel na mýtinu, ovšem pak by pod sebou pohřbil zdechlinu.

Cizí pilot tento problém vyřešil tak, že člun nechal dva metry nad mýtinou viset ve vzduchu, pravděpodobně díky antigravu.

Marr to napjatě sledoval. Uplynula minuta, aniž by se u člunu cokoliv pohnulo. Horní nástavba neměla okna, ale Marr si dokázal představit, že se pilot nyní ubezpečuje, že kolem je čistý vzduch.

Pak se ve stěně nástavby cosi pohnulo. Z lodi vystoupila vysoká hubená postava a seskočila na zem.

Marr chvíli váhal. Se zájmem pozoroval Arase, který se skláněl nad zdechlinou a kontroloval ji, podle všeho s uspokojením. Pak se Aras napřímil a asi přemýšlel, jak zvíře naložit.

Marr také vstal. Nevydal přitom sebemenší zvuk. Bran ho následoval. Oba vykročili a neslyšně se zezadu přiblížili k Arasovi.

„Ruce vzhůru a otoč se!“ vykřikl Marr.

Aras sebou trhl. Pár vteřin stál bez hnutí.

„Rychleji!“ křikl na něj Marr.

Aras poslechl. Pomalu zvedal hubené paže. V rukou nic nedržel.

„Otoč se!“

Arasové nebyli rváči. I druhý rozkaz byl ochotně splněn.

„Pojď sem!“ :

Aras vykročil. Marr schoval paprskomet do pouzdra. Aras se zastavil metr od něj. Marr mu prohledal kapsy a našel malý paralyzátor. To byla jeho jediná zbraň.

Od této chvíle bylo všechno jednodušší. Aras se nebránil. Ochotně odpovídal na všechny otázky. Vysvětlil, jakým způsobem se zdechlina nakládá. Marr vlezl do člunu a naložil ji. Bran pak potřeboval pouhých pět minut, aby pochopil systém palubního řízení člunu. Uvnitř bylo místo pro tři osoby. Vešly se i čtyři, ale musely se stísněnými poměry. Aras tedy musel zůstat v lese.

S kamennou tváří přihlížel, jak Marr nastupuje jako poslední do jeho člunu, jak za sebou zavírá a jak potom člun mizí nad korunami pralesních velikánů.

O pět minut později Marr věděl, že letí pomocí autopilota. Nemuseli tedy dělat nic než nastartovat. Let přitom nemohl trvat dlouho, pokud se základna nacházela v horách.

Posadili se a Marr vysvětloval Branovi a oběma dívkám, co hodlá dělat dál.

„Půjde to automaticky,“ vysvětloval. „Navede nás to samo na základnu Arasů. Všichni víme, že Arasové zřizují své základny pod zemí.

Pravděpodobně tomu tak bude i tady. Přistaneme někde v podzemním hangáru. . . A pak se uvidí. Nezapomínejte, že naším cílem je opustit

Nowhere. Musíme se dostat do situace, která nám umožní klást Arasům podmínky. Nejdůležitější je dostat se na základnu. Pak už si poradíme.”

Letěli asi půl hodiny. Potom se člun snesl níž a směřoval přímo do černé praskliny v jednom ze skalnatých horských svahů. Škvíra na něj zívala jako černá brána do pekel.

Pak byli uvnitř a nemohli se ubránit zvláštnímu pocitu nejistoty i strachu.

Chvíli letěli temnotou a nato zabočili do prostoru, osvětleného slabým rozptýleným světlem. Tak letěli ještě několik minut.

Potom člun zpomalil letovou rychlost, opsal ostrou zatáčku a najednou je

zaplavilo zářivé oslňující světlo. Marr si promnul oči a už poznával několik člunů stejného typu, jako byl tento.

Pomalu letěli obřím podzemním hangárem, až se dostali nad volné místo a začali přistávat.

Kolem určené přistávací plochy postávalo pět Arasů. Čekali na návrat člunu.

„Zbraně mějte schované!“ sykl Marr. „Možná, že postačí paralyzátor!“ Malý člun přistál velmi elegantně a měkce. Jakmile dosedl, Marr už stál připraven u východu s paralyzátorem v ruce. Kývl . na Gariku. Zmáčkla tlačítko na ovládacím panelu a vstup se otevřel.

Marr seskočil a ještě ve skoku paralyzoval dva z Arasů, kteří stáli nejbliž. Bran stál nahoře na jeho původním místě. Ze tří zbývajících Arasů dosud žádný nepojal podezření. Neviděli na první dva omráčené muže.

Marr obešel člun a zacítil na třetího Arase. Právě šel k nákladnímu prostoru, asi aby vyložil zdechlinu. Ale vmžiku klesl v bezvědomí k podlaze.

Nyní se z druhé strany ozvaly výkřiky.

Marr ustoupil o krok a udělal dobře, protože v tu chvíli se oba zbývajících Arasové vyřítili zleva... Stačilo dvakrát krátce zmáchnout spoušť - a bylo po nebezpečí.

„Vzduch je čistý!“ oznámil Marr. „Jdeme!“

O několik vteřin později byl diskovitý člun prázdný až na zdechlinu chlupatého zvířete.

Přistávací plocha tohoto člunu neležela ani třicet metrů od zadní stěny haly. V hale vládl klid. Marr a jeho doprovod pronikli až k dlouhé řadě dveří a museli se pro jedny rozhodnout. Některé dveře byly otevřené, takže se Marr mohl snadno přesvědčit, že se jimi dá projít do malých skladů s náhradními díly. Jiné dveře se daly snadno otevřít. Arasové očividně vůbec nepočítali s nežádoucími návštěvníky. Avšak hladké stěny a podlahy chodeb za těmito dveřmi nijak neprozrazovaly, kam vlastně vedou.

Marr pochopil, že to prostě musejí risknout.

Vybrali nejbližší chodbu a vykročili po ní neznámo kaní.

Když cestou otevírali dveře, nenacházeli za nimi nic než prázdné místnosti. Araská základna na Nowhere musela být poměrně mladá. Zatím ještě nebyla zcela vybavena.

Marr musel přemýšlet, proč vlastně Arasové postavili na Nowhere tak nákladnou podzemní základnu. Dosud se domníval, že tu jsou také kvůli aktivátoru - ale proč by potom zřizovali takovou velkou základnu? Nebo existovaly další důvody, které by Arasy opravňovaly k pobytu na Nowhere? Mělo s tím něco společného to zdejší chlupaté zvíře? Marr to začínal vidět v poněkud jiném světle. Araské základny byly rozmístěny po

celé Galaxii. Všude tam, kde fauna a flóra nějaké planety vykazovala biochemické zvláštnosti, se nacházeli Arasové. Možná, že přítomnost araské skupiny na Nowhere neměla s aktivátorem vůbec nic společného... Marr si dokonce začínal myslet, že Arasové o aktivátoru snad ani nevědí. Tím se však znovu otevírala otázka, proč si najali Gariku jako špiónku. Zkrátka - záležitosti na Nowhere byly mnohem složitější než by se na první pohled zdálo.

Zatímco pronikali chodbou, nenápadně pozoroval tyto dvě ženy. Byly statečné.

Chodba se však najednou rozšiřovala do velké hranaté haly. Marr se rozhlížel a když se zastavil, ucítil jemný třas podlahy. Neklamný znak přítomnosti těžkého stroje, který někde v blízkosti pracoval. Garika si všimla, že zbystřil.

„Řekla bych, že to přichází zespoda," poznamenala.

Marr měl stejný dojem. Pořád ještě sledoval plán jak obsadit některý z důležitých bodů této základny, aby mohl s Arasy vyjednávat z pozice síly. Stroj, který způsoboval vibrace, musel být pro Arasy důležitý.

Marr si prohlížel dveře kolem sebe. Ztrácel drahocenný čas. Ale neměl žádnou jinou možnost. Každému ze svých druhů přidělil určitý počet dveří a sám si pro sebe rezervoval vstupy na zadní stěně haly. Zprvu pozoroval obě ženy, a když se uklidnil, pustil se do práce.

Respektive to měl v úmyslu.

Najednou totiž zaječely sirény.

Arasové v hangáru objevili pět svých mužů v bezvědomí.

Sirény nakonec zmlkly a bylo slyšet jiné zvuky. Marr téměř fyzicky cítil, jak se základna probouzí z ospalosti. Arasové měli zcela určitě plán, podle kterého se chovali v případě napadení základny. Teď už nemělo smysl pátrat, co je za dveřmi. Všude dříve nebo později narazí na Arase.

Minuty ubíhaly. Malá hala zůstávala prázdná. Bzučení a vytí sirén dospělo ke svému vrcholu a utichlo. Arasové zaujali pozorovací stanoviště a čekali. Nic neprozrazovalo, kde by mohli být. Tato nejistota Marra znervózňovala.

„Nemá to smysl!" vyhrkl Bran. „Nemůžeme tady stát věčně. Musíme dál!"

„Ano?" vyjel Marr. „A kam asi tak?"

„Kamkoliv. Jestli tady budeme ještě chvíli trčet, Arasové na nás pustí ten plyn a jsme v háji."

Marr přiznal, že má pravdu. Garika a Hayda mezitím prozkoumaly další dveře. Neotevíraly je, zastavovaly se za nimi a naslouchaly.

Pak Garika zamávala na Marra.

„Je tam klid," zašeptala.

Ukázala na poslední dveře v pravé boční stěně.

„Co bylo s ostatními?"

Garika pokrčila rameny.

„Zvuky," odpověděla. „Tiché zvuky. Nevím proč, ale cítím, že za dveřmi někdo je."

„A..., tady nikdo?"

„Ne. Nic."

Dívka kroutila hlavou. Zdálo se, že si je svou věcí jistá. Mávli na ostatní a vklouzli dovnitř. Za dveřmi byla malá temná místnost, a když Marr položil ucho na stěnu, uslyšel zvuky mnoha kroků. Všude kolem pobíhali Arasové, jenom v téhle malé místnosti ne. Ale proč? Nastražili jim tu snad nějakou past?

Ohmatal stěny a zjistil, že místnost pokračuje v úplné tmě dál. Nezbylo jim, než pokračovat.

Takže šli.

Ušli jen pár desítek metrů a pocítili, že se podlaha chodby mírně svažuje. Sestupovali tedy dolů. Marr zároveň cítil, že se podlaha chvěje mnohem silněji než v hale, snad i podstatně silněji než před několika metry na chodbě. Z hlubiny k němu zároveň pronika ostrý, čpavý zápach.

Marr se zastavil.

„Poslouchejte!" zvolal nahlas. „Nevím kam jsme vlezli. Sami cítíte ten smrad. Možná, že to s námi špatně skončí. Je někdo pro, abychom se vrátili a zamávali na Arase bílou vlajkou?"

Nikdo neodpovídal.

„Brané...?"

„Nejdřív ženské," zavrčel Bran.

„Silná slova, mladíku!" posmívala se Hayda. „Jdi hezky napřed!"

Ze tmy se ozvala i Garika: „Pokračuj, Marre, nemáme strach..."

Marr suše polkl. Beze slova se obrátil a vykročil... Jenomže dál už se nedostal. Jeho další krok nenašel podlahu.

Udalo se to velice rychle. Nešlo o kolmý pád, spíše o klouzání po dráze. Po několika vteřinách skluzavka přešla zpět do horizontály. Marr zbrzdil skluz, až se nakonec úplně zastavil. Zápach kolem něj byl nyní téměř nesnesitelný a neviditelný stroj nevibroval, nýbrž bušil s úderností parního kladiva.

Marr celou cestu křičel, aby varoval ostatní. Chvilí nad ním bylo ticho, ale pak slyšel, že se někdo blíží a že se zastavuje kousek od něj.

„Marre...?"

„Tady," zabručel Marr. „Proč jste vy hlupáci nezůstali nahoře?"

„Nebavilo nás to tam..."

Marr vzdychl. Vmžiku byla celá skupinka pohromadě.

„Ten stroj musí být někde blízko," řekl Bran a hlas mu zněl dutě. „Jenomže v té tmě není vůbec nic vidět."

„Řekl bych, že mezi námi a tím strojem bude stěna," konstatoval Marr.

„Vpravo?"

„Asi ano."

Náhle se však o kus dál ozvaly mlaskavé, skřípavé zvuky.

„Dávejte pozor!" zvolal Marr. „Něco tady je! Blíží se to! Zůstaňte namístě!"

Bran mlčel. Hayda cosi tiše podotkla, pravděpodobně ke Garice. Garika bojácně odpověděla: „Ten smrad sílí. To je tedy něco! Já..."

Přerušila se uprostřed věty. Pak vykřikla - tak hlasitě a hrozně, až Marrovi tuhla krev v žilách. Potom se ale vzpamatoval a rozběhl se tmou směrem k výkřiku. Narazil na nějaké tělo, klopýtl o jiné - a pak měl nepřítele na dosah. Cosi chlupatého ho neuvěřitelnou silou sevřelo. Před obličejem mu zacvakaly zuby a do nosu mu zavanul odporný pach. Marr sebou škubl, zařval a tasil paprskomet. Naslepo odpálil dávku a za okamžik spatřil chlupaté tělo zvířete, se kterým zápasil.

Zmáčkl to podruhé, bestie zavyla a povolila sevření. Krátce nato se bezvládně svezla k zemi a nechala ho být.

„Gariko?" zvolal Marr.

„Tady je," klidným hlasem odpověděla Hayda. „Nic se jí nestalo, jenom je v šoku."

-Marr si oddechl.

„Našel jsem jedny dveře," zvolal Bran. „Co se děje?"

Marr neodpověděl na otázku, ale hned se zeptal: „Jsou otevřené?"

„Ne, ještě ne. Pravděpodobně mají extra zámek. Počkej..."

Bran vzdychl.

Najednou se z jiného směru ozvalo interkosmickou řečí a posměšným tónem: „Přestaňte se snažit. Už jsme se dost pobavili. Hra skončila!"

Marrem(to trhlo.

Muž, který věděl o přítomnosti Arasů! Šedá eminence! Konstrukér věznic v Garičině domě! To byl Kappak, malý tlustý přisedící soudce, který seděl po boku Lemmyho Perta u Nejvyššího soudu Nowhere!

Rozsvítili. Byli v trychtýřovité místnosti a dívali se na obrovitý monitor, ze kterého k nim shlížel Kappak. Obrazovka zprostředkovávala pohled na skromně zařízenou místnost. V nepohodlných, úzkých araských židlích seděli tři muži. Dva z nich Marr znal více než mu bylo milé - Kappaka a Lemmyho Perta. Třetího muže neznal.

„Slyšíme se navzájem?" zavrčel Marr.

Kappak se ušklíbl a přitakal.

„Jistě že tě slyšíme, Pozemšťane."

Marr se odvrátil a usmál se na Gariku: „Hlavu vzhůru, děvče, nevzdávej to! Až se odtud vyhrabeme, čeká nás dva spousta důležitého vyřizování."

Pak se znovu obrátil k monitoru: „Co bude teď, Kappaku?"

„Dovolte...“ vmísil se do hovoru neznámý Aras, „abych nyní pokračoval já. Jmenuji se Gerpo-Kha a jsem šéfem pokusné stanice na Nowhere. K mé upřímné lítosti jste se zapletli do přísně tajného výzkumu...”

„Šetřete si slova!“ hrubě na něj vyjel Marr. „Co se to tady hraje za hru a co s námi máte v úmyslu? Víc toho nechci vědět.”

„Přesně o tom jsem chtěl mluvit,“ zatleskal Aras. „Takže k vaší první otázce - co se to tu odehrává,“ řekl a udělal pauzu. „Podívejte se sám, jestli vás to trkne.”

Protější stěna se zatřásla a zvedla. Uvolnila výhled do sousedící haly, která byla tak veliká, že ani nedohlédli k jejímu druhému konci. Všude byly rozmístěny nejrůznější laboratorní přístroje a vzadu za nimi se zvedala mohutná generátorová kopule: to byl stroj, který vyvolával vibrace.

Laboratoř však zela prázdnotou. Marr zkoumal co všechno vidí, a zjišťoval, že všude na laboratorních stolech leží pečlivě roztříděné vejcovité kovové předměty. Byly jich tam stovky. Marr se musel podívat, že si jich vůbec všiml, protože ve srovnání se vším ostatním vypadaly bezvýznamně.

Pak si ale vzpomněl na informace, které sbírali před startem NEU BRISBANE - na informace, které se týkaly buněčného aktivátoru...

A tady...

To že měly být buněčné aktivátory?

Stovky buněčných aktivátorů?

Marr si zvolna uvědomoval, že se dostal na stopu největšímu podvodu v dějinách Galaxie!

„Támhle vpředu,“ vysvětloval Aras, „jsou buněčné aktivátory. Tedy - říkáme jim tak a bude se jim tak říkat, až je někdo najde. Samozřejmě, zeje vyrábíme sami. Vysílají charakteristické impulzy, produkují pocit síly, výdrže a chutě do života. Tento účinek chvíli vydrží, řekněme několik týdnů. Pak to však nebude nic než bezcenný kousek kovu.”

Gerpo-Kha se odmlčel. Říkal pravdu. Přiznal se, což znamenalo, že si byl jist, že mu zajatci už nikam neutečou.

„Co myslíte že se stane, až po Galaxii rozmístíme tři stovky takových náhražek buněčných aktivátorů?”

Marr si to dokázal jasně představit. Najednou budou odevšad slyšet impulzy - nápadně často, častěji než kdykoliv předtím. Araský plán byl neuvěřitelně jednoduchý. Odlákají pozornost pátračů a sami se budou v klidu věnovat skutečným impulzům skutečných aktivátorů. Marr nepochyboval, že je Arasové dokáží od sebe odlišit.

„Na zdejší planetě jsme proto, že jsme tu našli jistý druh chlupatého hada, který jako vedlejší produkt vypouští nervový plyn, který dokáže vyvolávat pocity štěstí. Zatím se nám nepodařilo vyrobit tento plyn synteticky, ale našťástí tuje těchto hadů hodně. Každý z našich aktivátorů dostane určité

množství plynu. Ten ovšem za jistou dobu vyprchá, a potom..."

Gerpo-Khan pokrčil rameny.

„No, to je v kostce všechno. A pokud jde o vás, předávám vás zpátky do rukou mých přátel Lemmyho a Kappaka. Jste přece jejich otroky, že...?“ usmál se Aras a odešel z obrazovky.

Marr horečně přemýšlel. Aniž by pohnul hlavou, hledal kameru, která je snímala. Museli se dostat někam do mrtvého úhlu.

Zároveň si uvědomoval, že naprosto všechno bude záležet na tom, jak rychle proniknou ke generátorové kopuli laboratoře. Měli na to jen pár minut. Ale Lemmy s Kappakem nesměli vytušit, co má v úmyslu.

„Tak co s námi uděláš, Lemmy?“ zeptal se Marr.

Vládce planety se zašklebil. Bylo na něm vidět, že se pořád ještě nesmířil s myšlenkou, že jeho planetě vládne někdo jiný než on.

„Velké věci, Pozemšťane!“ vyhrkl. „Obyvatelstvo Hophtahu neuvidí obyčejný boj o svobodu, nýbrž něco docela nového. Dva muži a dvě ženy proti stovce obyvatel města a několika chlupatým hadům!“

„Arasové ti jich pár nechají? Zeptal ses jich?“ posmíval se Marr.

„Mám osmdesát zvířat!“ vykřikl Lemmy. „Bude to skvělý boj! Samozřejmě, že každý dostanete nějakou zbraň, aby to nebylo až moc nudné. Z každé zbraně budete smět odpálit několik krátkých výstřelů. Pak se budete muset bránit rukama nohama.“

Marr zamyšleně přikyvoval.

„Ty se ale moc nepobavíš, Lemmy,“ řekl klidně. „Vzpomínáš na Baktera, našeho třetího muže?“

Lemmy se zarazil.

„Říkal jsem ti, že ho pomstím. Ty ten boj totiž už neuvidíš, a Kappak z toho bude mít radost. Ten totiž už moc dlouho čeká, aby tě mohl vystřídat v úřadě. Že mám pravdu, Kappaku?“

Lemmy znejistěl. Marr toho využil a udělal tři kroky do strany.

„Zůstaň v obraze, Pozemšťane! Už ani krok!“

Marrovi poskočilo srdce.

Takže se vyhýbal kameře! Uskočil, a prchal mezi laboratorními stoly...

Měl pocit, že ke generátoru běží snad celou věčnost. Ale dorazil k němu!

Sotva se u něj zastavil, začal pohybovat pákami a tlačítky ovládacího panelu. Chvilí sledoval, co vlastně chce dělat, a jestli si skutečně dobře všiml, s čím bude mít co do činění. Ale jediný pohled na ovládací panel mu dokázal, že se nemýlil.

Měl před sebou hypervysílačku základny Arasů, tentýž přístroj, který vysílal falešné impulzy falešných buněčných aktivátorů. Marr však měl v úmyslu využít ji k jinému účelu.

Nastavil hodnoty svazku signálů na nejvyšší výkon. Anténu ponechal tak

jak byla, nemělo smysl s ní hýbat. Frekvenci ale nastavil nejběžnější, aby ji zachytilo co nejvíce lodí.

Text vysílání měl už dávno hotov. Před šesti sedmi lety, když býval kapitánem imperiální flotily, existoval určitý souběh signálů, který vyjadřoval volání o pomoc. Pokud se tento souběh dosud používal, pak měli šanci přežít. . .

Nastavil frekvenci i text a spustil to...

Udělal všechno, co bylo v jeho silách. Zbytek už záležel na flotile. , Tedy - situace nebyla v žádném případě jednoduchá, ačkoliv by se mohlo zdát, že ji Marr vyřešil. Plně si uvědomoval, že jeho přátelé jsou v tuto chvíli už asi odzbrojeni a v zajetí. Jako další přijde na řadu on sám.

Arasové tím získají čtyři rukojmí, které budou moci využít k vyjednávání - ale to Marr nehodlal dopustit.

Bleskurychle uvažoval. Arasové se jistě budou domnívat, že je na útěku a že se vzdaluje. Pokud by se nyní vrátil před ten velký monitor, mohl by získat nějaký čas. Vzpomněl si na dveře, na které poukazoval Bran.

Takže se rychle vrátil a tyto dveře skutečně našel. Za světla bylo nyní vcelku jednoduché najít i jejich otevírací mechanismus.

Dveře se otevřely. Místnost za nimi tonula v hluboké temnotě. Znovu ucítil pach chlupatého hada. Otrásl se při pomyšlení, že by tu mohl na nějakého narazit. Pravou rukou pevně sevřel paprskomet a prst držel na spoušti.

Kam teď?

Cesta nahoru po rampě byla náročná, možná dokonce neprůchozí. Ale byla tam ještě i chodba s trychtýřovitým vyústěním na druhém konci místnosti. Odtud vyšel ten had, a určitě jich tam ještě pár zbylo.

Marr několik vteřin váhal. Pak se stalo něco, co ho zbavilo tíhy rozhodování a co mu zřetelně ukázalo cestu, po které mohl jít.

Zaslechl pronikavé cvaknutí. Instinktivně pochopil, že se zapnulo záznamové zařízení. Vyletěl a skočil přímo do trychtýřovitého vyústění chodby. To celé mu netrvalo déle než dvě vteřiny. Když věděl, že prozatím je v bezpečí, venku se rozsvítilo.

„Tady taky není...”

Přicházelo to z reproduktoru. Marrovy domněnka byla správná. Znovu zapnuli přenos obrazu a hledali ho. Už asi zjistili, že z laboratoře neutekl. To mu dávalo jenom jednu možnost volby. Musel proběhnout chodbou, která vedla k hadům.

Nevěděl jak dlouho putoval podzemím, ale nakonec se ocitl venku. Vlastně ne tak docela, protože zůstal u vchodu a z úkrytu sledoval skalní plošinu, kolem které byly rozmístěny klece s chlupatými hady. Mezi klecemi pak stál vysoký Aras a rozmlouval s hadem, kterého vypustil na svobodu.

Díval se na muže, který s tím hadem opravdu mluvil! Vemlouvavě a

důrazně mu cosi vykládal!

Samotný Aras si Marta nevšiml. Zvířecí pach byl v těchto místech nesnesitelný, ale Marrovi to nevadilo. Našel východ z podzemí, to bylo důležité. A našel Arase, který mu bude chtít nechtě muset ukázat cestu ven k Branovi a oběma ženám.

Zvířata zneklidněla. Všimla si příchozího. Marr musel jednat. Klidně namířil na bestii, se kterou si strážný povídal, a zmáčkl spoušť.

Aras vykřikl, otočil se a zvedl ruce nad hlavu. Zvířata se rozkřičela.

„Uklidni je! Ticho!”

Strážný se otočil, vydal několik zvuků a zvířata skutečně ztichla.

„Ty to s nima umíš, co?” ušklíbl se Marr. „Jak se jmenuješ?”

„Lobkoj...,” vykoktal vyděšený Aras.

Marr spokojeně přikývl.

„Fajn, Lobkoji. Kde v těchto končinách najdu chodby, které vedou do podzemí?”

Lobkoj byl ochotný zajatec. Ukázal na obě skalní stěny. Marr nedůvěřivě přihlížel.

„Tam? A jak se tam nahoru dostanu?”

„Mezi klecemi jsou antigravy...”

Marr se zahleděl na Arase.

„Teď dobře poslouvej, hochu. Za pár hodin tady přistane imperiální flotila. Já do té doby musím vysvobodit své přátele. Jestli mi pomůžeš, ztratím za tebe dobré slovo a zařídím, abys byl potrestán jenom mírně. Tak co?”

„Rád vám pomohu, rád vám pomohu!” vyhrkl Aras a za chvíli už stáli nahoře v jednom ze zapomenutých tajných vchodů.

Ale příliš mnoho radosti nebylo Marrovi dopřáno, protože odněkud zcela jasně slyšel hlas Lemmyho Parta, který říkal: „Tak tohle jsou ta milá zvířátka, se kterými se budete muset poprat. Vy a ten drzoun, kterého ještě musíme lapit!”

„Budou to nejkrásnější hry, v dějinách Haphtahu!” oznamoval Lemmy Pert.

„Město o nich bude mluvit ještě po celá desetiletí! Takový boj tady ještě neviděli. A Lemmy Pert s Kappakem se o tyto hry zaslouží. To bude senzace! Vy budete skučet a sténat, Pozemšťané, budete žadonit o milost!” Dál se nedostal. Garika před něj předstoupila a okřikla ho: „Sklapni! Raději přemýšlej co bude s tebou, jestli tě čapne Marr!”

Lemmy tasil paprskomet a namířil na ni.

Marr zbystřil.

„Lemmy!” zvolal a jeho hlas zazněl ve skalních stěnách hrozivě. 1 Lemmy strnul uprostřed pohybu.

„Tak dost, Lemmy!” volal Marr. „Dej prst ze spouště, tak se ti nic nestane. Aspoň zatím ne...”

Lemmy byl Braném zpola zakryt a ostatní vypadali neozbrojeně.

„Ty špinavce...”

„Nech si to!” okřikl ho Marr.

„Zabiju tě!”

Marr znervózněl. Momentálně byl jediným, kdo přesně věděl, že žádná ze stran nemá šanci na úspěch. Musel o tom přesvědčit i Lemmyho Perta.

„Uber páru, Lemmy!” volal dolů. „A poslouvej mě! Hezky klidně! Za mnou stojí muž, který ovládá otevírací mechanismy klecí. Jeden jediný hloupý pohyb a klece se otevrou. Pak na vlastní kůži poznáš, jak se bojuje s hady.”

„Lžeš!” křikl Lemmy. „To je pustá lež!”

„Zeptej se Arase!” radil mu Marr.

Bylo dobrým znamením, že Lemmy přece jen poslechl. Naklonil se ke Gerpo-Khaovi a promluvíli si. Pak se znovu napřímil.

„Říká, že tam nahoře jsou ovladače, ale nevidím tvého kumpána! ”-

Marr zvedl ruku a křikl: „Otevři jednu prázdnou klec!”

Lobkoj byl několik kroků za ním. Uposlechl a zmáčkl tlačítko. Mříž prázdné klece nedaleko skupinky se s rachotem zvedla a uvolnila vstup.

Lemmy se zhroutil.

„Máme oba stejné šance, Lemmy,” volal Marr. „Nemohu proti tobě střítet, protože bych zajatce vystavil nebezpečí, a ty na mě nemůžeš, protože bych nechal otevřít klece. Nemáš šanci uniknout.”

Lemmy se opřel a přemýšlel. Za ním jeden z hadů zařval a vylekal ho.

„Tak co navrhuješ, Pozemšťane?” vyhrkl.

„Počkáme tu až do setmění,” odpověděl Marr. „Do té doby se buď něco stane, nebo nestane. Můžeš se odplížit tmou, ale do té doby počkáme, Lemmy...”

„Za to tě předhodíme hadům neozbrojenýho.” zavrčel Kappak.

Marr neodpovídal a od té chvíle v jeskyni zavládlo ticho.

Cekali celé dopoledne. Imperiální flotila se neukázala. Odpoledne Lemmy přišel s novými návrhy. Nejprve nabídl Marrovi a jeho druhům volný ústup.

Už dospěl do stádia, kdy mu byla každá možnost k vysvobození dobrá.

Škoda! pomyslel si Marr. Ještě pár hodin, a Lemmy by změkl úplně.

„Přestaň mluvit, Lemmy!” klidně opáčil Marr. „Zabil jsi Baktera, a za to tě imperiální soud odsoudí.”

Lemmy skutečně zmlkl.

O dvě hodiny později se situace změnila. Slunce kleslo k horizontu a vedro zvolna ustupovalo nočnímu chladu. Lemmyho to naplnilo novými silami.

Pokoušel se Marrovi posmívat.

„Ještě tři nebo čtyři hodiny, Pozemšťane,” krákorál, „a bude tma! Neuvidíš si ani na špičku nosu!”

Marr mu neodpovídal. Měl strach. Co flotila? Slyšel ho vůbec někdo? O další dvě hodiny později Lemmy vstal a dopřál si malou procházku. Už znovu nabyl starou sebejistotu a neustále se Marrovi vysmíval. Najednou ale strnul. Kappak si přehazoval nohu přes nohu a také se zarazil. Bran se chtěl podrbat na hlavě, ale neudělal to. Několik hadů se neklidně rozhoupalo. Zvedali hlavy.

Slunce zapadalo, stmívalo se, byl klid... A náhle se odněkud z výšky ozývalo dunění, které se blížilo a pokrývalo skalní krajinu jako zvon.

Marr vyskočil. Téměř zároveň s ním vstávali i ostatní.

„Jsou tady, Lemmy!“ zařval Kappak. „Prchej!“

Marr s tím počítal. I Bran tušil, co přijde. Kappak se napřímil tak, aby se mohl schovat za Haydou. Bran ale vyskočil a strhl dívku k zemi.

Mair v tu chvíli vystřelil. Paprsek zasáhl Kappaka do ramene a otočil ho kolem osy.

Lemmy se probral. Lemmy Pert, velká neznámá téhle hry. Dlouho váhal, kupodivu dlouho. Nejednal spontánně jako Kappak. Pak se pomalu otočil a zvedl paži s paprskometem.

„Ty mi neutečeš, Pozemšťane, ty ne!“ zachrptěl křečovitě.

Marr se najednou přestal zlobit a dokonce tohoto muže začínal trochu litovat, jenže Lemmy to myslel vážně... Proto Marr vystřelil. Zbraň mel nastavenou na minimální výkon, protože Lemmyho nechtěl zabít. Jenomže Lemmy se víc lekl než byl

zasažen. Otočil se a utíkal pryč. Ale po pár krocích klopýtl, překulil se a řítit se dolů ze skalního srázu.

„Nestřílet!“ volal pak Gerpo-Kha. „Nestřílejte, prosím! Jsem bezbranný! Tato základna se bezpodmínečně vzdává imperiální flotile! Já kapituluji!“

Marr ustoupil o krok. Najednou byl velmi unavený a nemel už ani sílu, aby se udržel na nohou. Sklouzl po skále a posadil se. Lobkoj zvědavě vyhlédl od svých ovladačů..

„Gariko!“ zvolal Marr. „Brané..., Haydo, ke mně! Táhle je antigrav. Pojd'te sem ke mně!“

Prostorná kajuta mohutné vlajkové lodi byla jako z jiného světa. Bran s Marrem se překvapeně rozhlíželi. Strávili na palubě už několik hodin. Někde na palubě byly i obě dívky. Marr se cítil odpočatě a svěže. Spal nejméně dvanáct hodin, jak se znal.

Místnost, do které byli s Braném povoláni, byla dokonale vybavena. Celou jednu stěnu tvořil monitor, ostatní stěny byly porostlé popínavou zelení s barevnými květy. Uprostřed místnosti stál veliký leštěný dubový psací stůl z pradávných časů a za ním seděl impozantní Arkonidan -Atlan.

Nesmrtelný Atlan, bývalý Imperátor arkonidské říše, nyní šéf Organizace spojených hvězd - USO.

Atlan se zvedl.

„Prosím, posaďte se a chovejte se tu jako doma," usmál se na příchozí.
„Myslím, že vám dlužím informace o událostech posledních hodin," řekl a ukázal na křesla. Pak pokračoval: „Základna Arasů už je v našich rukou. Našli jsme jejich falzifikáty aktivátorů. Araský plán nebude uskutečněn. Všichni zdejší araští činitelé se budou zodpovídat před imperiálním soudem. Impérium zároveň s okamžitou platností ruší kolonii Hophtah a jejím obyvatelům umožní důstojnou existenci. To je to, co se nyní děje na Nowhere. Ted' ale k vám! Máte nějaká přání? Při akci jste přišli o svou loď, tu vám vláda dluží... Takže..., kam chcete být odvezeni?"

Marr suše polkl.

„Na Zemi..., " vyhrkl.

Atlan přikývl.

„Moment!" ozval se rychle Bran. „To není všechno. Víte, my tu nejsme sami a..."

Arkonidan se pobaveně usmál.

„Ano, já vím. Jsou tu s vámi dvě mladé dámy, Hayda a Garika. Vyjádřily přání jít s vámi... Pokud prý budete chtít. Jinak by také chtěly letět na Zemi."

Atlan vstal. Vstali i jeho dva návštěvníci.

„Poletíte touhle lodí, přátelé," řekl Atlan. „Cestou si určitě ještě popovídáme."

Mírně se uklonil. Marr a Bran pak odcházeli a Atlan za nimi ještě volal:

„Na něco jsem zapomněl! Zneužil jste přísně tajný kód naší flotily, Marre, ale my vám odpouštíme. Mimořádné události na Nowhere vám dávají právo ho použít!"

Marr znovu suše polkl a když vyšli na chodbu, jenom řekl: „Ten mi snad četl myšlenky..."

Kurt Mahr OTROCI ODNIKUD

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 155

Z německého originálu Die Sklaven von Nowhere, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuřák.

Vydal jako svou tisící třístou sedmdesátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Fraiss.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.
Tematická skupina 13/34.